

[Poul Møller.]

holdelse. Vi anser det også for vigtigt, at en sådan proces ledsages af øget huslejetilskud, for at den kan lykkes, huslejetilskud til familier med børn, gamle uden erhvervsindtægter og handicappede personer. Jeg tror, at de fleste her i tinget erkender, at det er nødvendigt at nærme sig en løsning.

Vi har heller ikke været bange for at spille ud her, men vi forventer til gengæld, at dette udspil ikke misbruges i den partipolitiske propaganda til at stikke os motiver i skoene som man ved vi ikke har. Vi har jo oplevet noget sådant med hensyn til vor socialpolitiske holdning. Det tjener ikke dem til ære, der har villet ramme os på dette område. Der er muligvis forskel imellem os i den socialpolitiske holdning. Jeg ved det ikke bestemt, men det, der har kendetegnet vor socialpolitik, har altid været, at vi skulle tænke mere på de svageste end på dem, som ikke har hjælp behov, og at gøre flere og flere i stand til at klare sig selv. Derfor har vi fremlagt et program for støtten til invalider og handicappede, som giver dem øgede muligheder for revalidering, og som giver dem lyst til at gå ind i erhvervslivet på linje med andre borgere, fordi deres invalidepension bevares, indtil deres egen indtjening er af en sådan art, at den gradvis kan afvikles uden at medføre store økonomiske byrder. Vi er overbevist om, at der på de sociale områder skal foregå en mere personlig, mere individuel behandling, og at de sociale tilfælde i mindre grad skal behandles efter skemaer og regulativer. Det er lidt mere menneskelighed og lidt mindre papir, vi ønsker i vor sociale administration. For vor skyld må regeringen godt kalde det for tilbageskridt, men de fleste kyndige vil nok snarere betegne det som fremskridt.

Det er væsentligt for os, at samfundet koncentrerer sig om at løse de naturlige fællesopgaver, og de presser sig stærkt på. Hvad angår såvel uddannelsesopgaverne som løsningen af de trafikale problemer, der er af den største betydning for det fremtidige samfund, er det kun lykkedes igennem de 11 år at følge mådeligt med. Den store opgave at skabe en udviklingsplan i overensstemmelse med en egentlig landsplanlægning har man forsømt. Vi ser derfor, at det hele har fået lov til at udvikle sig efter de forhåndenværende søms princip. Vi har gang

på gang fremhævet, at den offentlige investeringspolitik måtte foregå således, at den ikke trak arbejdskraften over fra privat til offentlig virksomhed i et sådant omfang, at produktionen ikke kunne følge med til at betale omkostningerne ved de offentlige arbejder. Dette hensyn, som må respekteres af hensyn til vor begrænsede arbejdskraft og kapital, kan kun tilgodeses, hvis den offentlige investeringspolitik tilrettelægges efter en nøje gennemtænkt planlægning, således at fejlinvesteringer som dem, vi har set ved Kastrup Lufthavn, undgås.

I en sådan landsplanlægning må tillige indgå hensynet til en afbalancering af de forskellige landsdele. Landet er ved at udvikle sig skævt. Hovedet er ved at blive for stort til kroppen. En udflytning af offentlige institutioner må derfor foretages bevidst. Presset på hovedstaden kan herved lettes, så kredsløbsforstyrrelser ikke bliver til en daglig hovedpine for befolkningen. Jeg forestiller mig, at man over en vis årrække, 15-20 år, lægger fast, hvornår hvilke offentlige institutioner skal udlægges, og hvor de skal placeres, samtidig med at man her i folketinget vedtager en plan for en tilsvarende udbygning af vore universiteter og offentlige læreanstalter, således at erhvervslivet nøje ved i god tid, år i forvejen, hvor i landet det vil kunne betale sig at investere og placere virksomheder, som i nogen grad vil blive lagt dér, ved man, hvor tilflytning foregår. Vejprojekter og broplaner må indgå i de samme overvejelser og beslutninger. Lader vi stå til og improviserer fra dag til dag og fra sag til sag, som man har gjort det, bliver det dyrere og ofte for sent. Vi må vide, hvordan vi vil forme fremtidens samfund, og vi må træffe de beslutninger, der er fornødne for i god tid at lede udviklingen henimod de mål, vi har sat os.

Uddannelsesfondens målsætning har vi også skubbet fra os. Man har som på så mange andre områder improviseret, efterhånden som behovet meldte sig, men der må lovgives, så både de unge og forældrene i tide ved, hvilke muligheder deres børn vil have økonomisk, hvis de sigter mod en uddannelse ud over den almindelige skolegang. Derfor må den nuværende vilkårlige behandling erstattes af regler, hvorefter man f. eks. ved, at det første par års studie-